

Arrest

nr. 30 230 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 april 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. COENEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Russische nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 7 juli 2006 en dient op dezelfde datum een asielaanvraag in. Verzoeker verklaart minderjarig te zijn.

Op dezelfde datum verklaart de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige onder zijn hoede komt.

Op 14 juni 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd.

Op 29 juni 2007 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 3895 van 22 november 2007.

Op 25 januari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid het bevel tot terugbrenging van verzoeker.

Op 13 augustus 2008 wordt verzoeker meerderjarig en stelt de Dienst Voogdij van de Federale Overheidsdienst Justitie vast dat de voogdij over verzoeker van rechtswege is beëindigd.

Op 4 september 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 3 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 16 december 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 26 619 van 29 april 2009.

Op 5 december 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 april 2009 dient verzoeker een derde asielaanvraag in.

Op 24 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Overwegende dat betrokkene op 07.07.2006 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 18.06.2007 een beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) in zijn arrest van 22.11.2007 de negatieve beslissing van het CGVS bevestigde; betrokkene op 04.09.2008 een tweede asielaanvraag indiende die op 03.12.2008 door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) werd afgesloten met een beslissing ‘weigering van in overwegingname van een asielaanvraag’; betrokkene op 14.04.2009 een derde asielaanvraag indiende; betrokkene expliciet verklaart dat geen nieuwe elementen kan aanbrengen omdat hij geen contact meer heeft met zijn familie; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980.”

Op 7 mei 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk wordt verklaard.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring in zoverre het verzoekschrift is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State (zie onder andere RvS 31 maart 1994, nr. 46 816) vloeit voort dat het belang actueel dient te zijn en dus voorhanden moet zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep, als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 december 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indiende en dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 7 mei 2009 de beslissing nam waarbij deze aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

Doordat verzoeker een ontvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend, die het voorwerp uitmaakt van een onderzoek ten gronde, is zijn rechtstoestand gewijzigd. Hij kan tijdens de behandeling van zijn aanvraag rechtsgeldig in het Rijk verblijven en dient overeenkomstig artikel 7, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 7 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 7 mei 2007) ingeschreven te worden in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld te worden van een attest van immatriculatie. Verzoeker werd aldus gemachtigd tot tijdelijk verblijf, waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet meer kan worden uitgevoerd. Verzoeker heeft bijgevolg geen actueel belang meer bij de huidige vordering, in zoverre zij gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, als component van de bestreden beslissing.

De exceptie is gegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

M i d d e l e n

Schending van het artikel 1,A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; van de artikelen 71/5, van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestigingen de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, het artikel 1, par. A, al. 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen; de artikelen 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van verzoeker ongegrond is omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat overeenkomstig artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan, of uit hoofde van boven bedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenstaande vrees, niet wil terugkeren.

Dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst.

Dat het element "gegronde vrees voor vervolging" in voormelde definitie inhoudt dat er een aannemelijk risico op vervolging wegens één van de in Conventie van Genève vermelde redenen bestaat.

Dat in dezen nuttig kan worden verwezen naar VANHEULE, D., Vluchtelingen: een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys & Breesch, 1993, nrs. 32-36 die stelt:

"De vrees voor vervolging zal enkel tot erkenning kunnen leiden indien deze vrees ook gegrond is in acht genomen de bestaande toestand in het land van herkomst. Het bestaan van het door de asielzoeker ingeroepen risico van vervolging moet aldus worden bewezen. De bewijslast rust aldus op de kandidaat-vluchteling, die er alle belang bij heeft om een degelijk dossier samen te stellen dat zowel alle bewijzen bevat van de persoonlijke gebeurtenissen als bewijselementen die de gegrondheid van de vrees kunnen staven.

De bewijslast gaat evenwel niet zover dat de kandidaat-vluchteling zou moeten aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, hetgeen in bijna alle gevallen onmogelijk zou zijn. Het volstaat dat de kandidaatvluchteling het bestaan van de objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging.

(...)

De beoordeling van de gegrondheid houdt ook een oordeel in over de bestaande situatie in het land van herkomst. Na de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te hebben aanhoord zal de overheid die met de beoordeling van de erkenningsaanvraag is belast, moeten uitmaken of (het risico voor) de vervolging in het land van herkomst bestaat of kan bestaan.

Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging. De bevoegde instantie zal moeten uitmaken of het bestaan van een risico op vervolging van de betrokkene opgrond van de door hem of haar aangehaalde feiten redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn."

Dat verzoeker zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing:

Er is een objectief element van vrees gelet op actuele situatie.

Dat verzoeker wil verwijzen naar de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) " dat de Overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen, draagkrachtig en deugdelijk..."

" Vage, duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende)".

Dat verzoeker opmerkt dat een eenvoudige verwerping met een stereotiepe en eenvoudige formule van verzoekers motieven niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken.

De nota van het UNHCR dd. 7 april 2009 werd niet gehonoreerd.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Dat dergelijk motivering uiteraard niet afdoende is.

Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op correcte wijze is gebeurd.”

4.2. In de nota repliceert verwerende partij in de eerste plaats dat artikel 71/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) niet bestaat en de schending van dit artikel bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd. Verwerende partij wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker ook hiervan de schending niet dienstig kan aanvoeren. Verder is verwerende partij van mening dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Verder is verwerende partij van mening dat verzoeker ook de schending van artikel 1A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: Conventie van Genève) niet dienstig kan aanvoeren, daar de bestreden beslissing is genomen in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet op grond van het feit dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor heeft gebracht. Verwerende partij benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht kan uitoefenen. Na een theoretische uiteenzetting over artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, wijst verwerende partij erop dat verzoeker naar aanleiding van zijn derde asielaanvraag zelf te kennen gaf geen nieuwe elementen te kunnen voorleggen, zodat het niet kennelijk onredelijk is vast te stellen dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en het dossier niet diende te worden overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Voor zover verzoeker verwijst naar zijn vrees voor vervolging die blijkt uit zijn persoonlijke ervaring en uit de hedendaagse situatie in zijn land van herkomst als nieuwe omstandigheid, duidt verwerende partij erop dat verzoeker niet aantoont op welke wijze de situatie is gewijzigd en aldus nieuw is ten opzichte van zijn eerste asielaanvraag, noch op welke wijze dit vermeende nieuwe element een ernstige aanwijzing zou zijn van een gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade. Bovendien wijst verwerende partij erop dat verzoeker dit niet heeft aangehaald bij het indienen van zijn derde asielaanvraag zodat de gemachtigde van de minister er geen rekening mee kon houden. Waar verzoeker de schending van artikel 1A (2) van de Conventie van Genève aanvoert, laat verwerende partij gelden dat dit is gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet tegen de in casu bestreden beslissing en dat deze kritiek van verzoeker betrekking heeft op de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, zodat verzoeker dit argument niet dienstig kan aanvoeren. Tenslotte is verwerende partij van mening dat het zorgvuldigheidsbeginsel niet werd geschonden en dat de gemachtigde van de minister geheel binnen zijn bevoegdheid en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels gehandeld heeft zodat er ook van een manifeste appreciatiefout geen sprake kan zijn.

4.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

4.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet aanvoert, onontvankelijk.

4.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

4.6. Verzoeker uit kritiek op het feit dat zijn asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat deze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: Conventie van Genève). Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, dat een stereotiepe en eenvoudige formule werd opgenomen in de bestreden beslissing ter verwerping van verzoekers motieven en dat er niet voldoende rekening is gehouden met, noch voldoende inhoudelijke toetsing is gebeurd naar, zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het verzoekschrift bij dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker haalt hierbij artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève aan, waarbij hij in hoofdzaak aanvoert dat hij wel voldoet aan de voorwaarden voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus en/of in aanmerking komt om de subsidiaire beschermingsstatus te genieten. Verzoeker verwijst naar rechtsleer die leert dat het element "vrees voor vervolging" een subjectief-psychologisch element in hoofde van de kandidaat-vluchteling behelst en voert aan dat er in zijn hoofde ook een objectief element van vrees aanwezig is gelet op de actuele situatie. Verder uit verzoeker kritiek op het feit dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom zijn argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Hierbij verwijst verzoeker ook naar een nota van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties (hierna: UNHCR) van 7 april 2009 en stelt dat deze niet werd gehonoreerd. Verzoeker is tenslotte van mening dat dit een beoordelingsbevoegdheid is die de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dient te hanteren, zodat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geschonden is. Verzoeker stelt dat een *"(onwettige) beslissing van niet inoverwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen"*. Verzoeker voert aan dat hem een mogelijkheid tot onderzoek hem werd ontnomen.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Niettegenstaande verzoeker in zijn betoog verschillende malen herhaalt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is, blijft hij in gebreke aan te duiden met welke 'nieuwe gegevens' in het licht van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet geen rekening zou zijn gehouden. Het verzoekschrift geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding welke aangebrachte gegevens om

welke reden als “nieuw gegeven” moet beschouwd worden. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen. Verder blijkt niet uit het administratief dossier en/of uit het verzoekschrift dat verzoeker in zijn aanvraag elementen heeft aangebracht die wijzen op gegevens betreffende de actuele situatie in zijn land van herkomst, zodat verwerende partij er niet toe gehouden is de actuele situatie in zijn land van herkomst verder te onderzoeken, temeer daar de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, zoals bevestigd door de Raad bij arrest nr. 3895 van 22 november 2007, reeds heeft geoordeeld dat verzoeker niet in staat is te antwoorden op elementaire vragen over zijn vermeende regio en stad van afkomst, dat zijn kennis over zijn streek van afkomst bijgevolg ontoereikend is, dat tegenstrijdigheden in het asielrelaas van verzoeker werden vastgesteld en de afgelegde verklaringen van verzoeker bijgevolg ongeloofwaardig zijn. Het argument betreffende het document van het UNHCR, waarnaar verzoeker verwijst in het verzoekschrift, kan bijgevolg niet dienstig worden aangevoerd.

Noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemoire toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de minister bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers loutere affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en zijn opmerkingen over de toestand in zijn land alsook zijn blote beweringen over “*de vrees voor zijn leven*”, kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond, noch toont verzoeker aan dat in de bestreden beslissing een stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde formule werd opgenomen. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

4.7. Voor het overige dient opgemerkt te worden dat verzoeker in het verzoekschrift hoofdzakelijk argumenten aanvoert waarmee hij poogt aan te tonen dat hij wel de vluchtelingenstatus en/of de subsidiaire beschermingsstatus dient te verkrijgen. Verzoeker is hierbij van mening dat artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève is geschonden.

Er moet worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

Dienvolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken betreft en dus geen uitstaans heeft met de beslissing ten gronde van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet wordt toegekend.

In casu betreft de bestreden maatregel een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Er wordt herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet.

Verzoeker kan aldus de schending van artikel 1 (A) 2 van de Conventie van Genève niet dienstig aanvoeren.

Tenslotte wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de eerste asielaanvraag, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

4.8. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.9. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker met zijn betoog in het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing niet betwist en dat verzoeker in het verzoekschrift bijgevolg geen elementen aanbrengt, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal zowel in het kader van zijn asielaanvraag, als in het kader van de subsidiaire bescherming en in beroep werden beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de onwettigheid van de bestreden beslissing tot gevolg kunnen hebben.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht het volgende overwogen: *“betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

4.10. Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich “in feite” over de grond van de derde asielaanvraag heeft uitgesproken, kan deze stelling niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing nu deze oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens bijbracht die hij niet eerder had kunnen bijbrengen, zodat de asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden bij gebreke van het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hem een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontzegd, daar door de bestreden beslissing geen onderzoeksmogelijkheid meer open staat bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de minister zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de minister terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigerde immers op 14 juni 2007 zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 3895 van 22 november 2007. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

In zoverre verzoeker hierbij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de

rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

Het enig middel mist deels juridische grondslag en is, in die mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET